

se a na lávce při zdi sedí auditor se zlatými epaulety a pláče do holých rukou, že slzy mezi prsty tekou. Vůkol samé bledé tváře, jako kdyby rozsvítil bengál.

Důstojníci už byli zas za frontem a Lemaninský měl ještě jedno přání. Chtěl, aby mu podali cigaretu. Bylo slyšeti každé slůvko, jak bylo ticho.

„Fedjo,“ povídá důstojník na koni polsky, „neprodlužuj trápení sobě ani nám...“

„Jak Bůh chce,“ řekl Lemaninský pevně a oba, kněz i profous, spouštěli jej do drtin na kolena. Kněz horlivě zabavoval jej myšlenkami o věčnosti, a zatím, co profous zavazoval oči, odsouzenec dýchal stále lapaje do vzduchu. Už i profous odešel a vzal furažku s hlavy klečícího s sebou, jen kněz mluvil mu bez ustání při samém uchu a kladl mu ruce křížem přes prsa.

Už i kněz chtěl odstoupit, ale v tichu ozval se hlas odsouzencův zřetelnými slovy:

„Sem se přece bude střílet!“

A sesunul si ruce s prsou na pás. Už kynul důstojník šátkem knězi, aby odešel, užuž naměřovaly se čtyři pušky, dvě ke hlavě a dvě ke hrudi, a důstojník střelce vedoucí už zdvíhal šavli, aby dal znamení k výstřelu — vtom tu Lemaninský sesmekne rukou černý obvaz s očí na čelo, podívá se do hlavně trčící mu nejbližší u tváře, stiskne nos mezi palec a ukazováček a smrkne tak, jak mají ve zvyku litvinští pastev-

ci, klidně otře prsty o spodky, přešoupne obvazek zas na oči, složí ruce na pás...

V témž okamžiku sklesla šavle důstojníkovy k zemi a v zápětí ozval se výstřel.

Kotouč dýmu, v něm lítají na všechny strany jakési chuchvalce, jako kusy mechu, a Lemaninský převalil se tak, jako kdyby vojáci byli vrazili hlavními do špalku, který s namáháním byl držen dříve v rovnováze. Ani neměl času, aby rozhodil nohama, zůstal tak ležeti na znaku s podklesnutýma, klečmo. Neumíral jistě ani čtvrt vteřiny.

Ozvaly se dva, tři zmatené výkřiky, posílali pro vojáka, aby přinesl plášť popraveného. Přinesl a přikryl jeho tělo, ale dřív ušlápl nohou kabát na prsou doutnající.

Zaznělo komando k modlitbě, kněz pronesl potom ještě stručnou ruskou řeč, velitel obrátil svého koně k frontu setniny, chtěl veleti, ale už se kácel s koně, jen jej zachytli, setninu musel odvést důstojník jiný.

V koutě prkny obedněném zůstal ležeti plášť, zpod něhož vyhlížela ohromná chodidla Lemaninského. Postavili k němu stráž.

Když se přiblížil strýc, pozdvihl profous plášť a prohodil:

„Překrásně, vaše blahorodí, dobře střelili, chlapíci!“

Ba věru. Jedna z kulí zlomila čelní kost tak, že to vypadalo, jako kdyby kůži přeložil přes hranu stolu, druhá zaryla se do lícní kosti, a